

Το δάσος των παραμυθιών

(πολυπαρχμύθι)

Χαράλαμπος Γούτσος

Εικονογράφηση: Ζέτη Πουρνάρα

Το δάσος των παραμυθιών

(πολυπαραμύθι)

© Χαράλαμπος Γούτσος
Πάτρα 2003

Εικονογράφηση: Ζέτη Πουρνάρα

Πρόλογος

Το παραμύθι που έχετε στα χέρια σας είναι ένα “πολυπαραμύθι” και δημιουργήθηκε στα πλαίσια του μαθήματος «Θεατρική αγωγή και γλωσσική ανάπτυξη» που γίνεται στο Διδασκαλείο Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Πατρών, με καθηγήτρια την κ. Μάρω Γαλάνη.

Η ιδέα του πολυπαραμυθιού δεν ανήκει σε εμένα. Την πήρα από το θαυμάσιο βιβλίο του Ευγένιου Τριβιζά «Τα 88 ντολμαδάκια». Με οδηγό λοιπόν αυτό το βιβλίο και πολύτιμο βοηθό ένα άλλο βιβλίο τη «Γραμματική της φαντασίας» του Τζάνι Ροντάρι, πήρα τους ήρωες από μερικά κλασσικά παραμύθια και τους έβαλα όλους μαζί σ’ ένα δάσος να μπλέκονται με τον ήρωά μας το μικρό Θωμά.

Το παραμύθι κυκλοφορεί και σε ηλεκτρονική μορφή (σε Power Point), με ήχο και αυτόματη περιήγηση.

Ευχαριστώ την καλή συνάδελφο και φίλη Ζέτη Πουρνάρα για την εικονογράφηση του παραμυθιού, τον μικρό μου γιο Γιώργο που ήταν ο πρώτος αναγνώστης και ο πρώτος διορθωτής του, καθώς και όλη την οικογένειά μου για το «δανεισμό» της φωνής τους, για την ηλεκτρονική μορφή.

Μπάμπης Γούτσος

Πάτρα 2003

Πώς να διαβάσεις αυτό το παραμύθι

Αυτό το παραμύθι δε διαβάζεται όπως τα συνηθισμένα, δηλαδή από την αρχή ως το τέλος, γυρίζοντας τις σελίδες.

Σε πολλές σελίδες του, εσύ αποφασίζεις με ποιο τρόπο θα συνεχίσεις. Σε αυτές τις σελίδες, αφού επιλέξεις αυτό που θέλεις, θα πρέπει να συνεχίσεις στο φύλλο που σε παραπέμπει. Αν στο τέλος της σελίδας υπάρχει \Rightarrow , απλά πηγαίνεις στην επόμενη.

Υπάρχουν λοιπόν δεκαπέντε διαφορετικοί τρόποι για να καταλήξεις σε τρία διαφορετικά τελειώματα της ιστορίας. Αν κάποια επιλογή ή κάποιο τέλος δε σε ικανοποιεί, μπορείς να επιστρέψεις πίσω και να διαλέξεις κάτι άλλο.

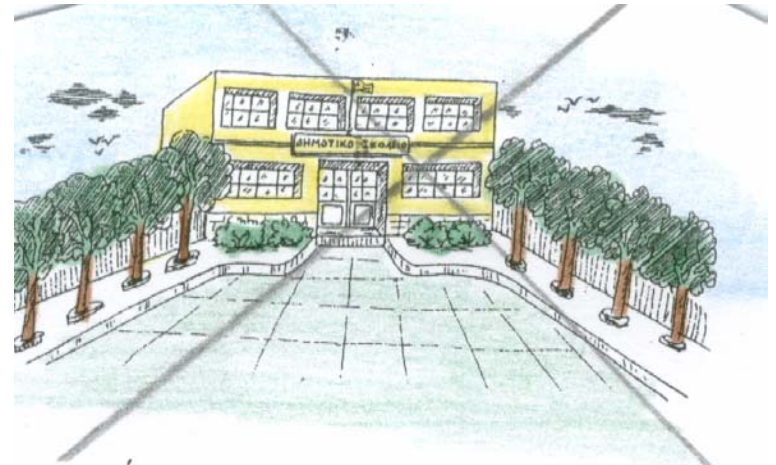
Καλή ανάγνωση!

Το δάσος των παραμυθιών

Μια φορά και έναν καιρό, κάπου στην άκρη ενός λίγο μεγάλου χωριού, ζούσε ένα λίγο μικρό αγόρι, ο Θωμάς.

Η αγαπημένη ασχολία του φίλου μας του Θωμά ήταν να διαβάζει παραμύθια και να ταξιδεύει μαζί τους. Ο Θωμάς πίστευε ότι στο πίσω μέρος του σπιτιού του, στην πόρτα που ήταν κλειδωμένη πάντα, απλώνονταν το δάσος των παραμυθιών. Εκεί ζούσαν όλοι οι αγαπημένοι του ήρωες, έτσι όπως τους είχε διαβάσει στα βιβλία με τα παραμύθια. Και, πάνω απ' όλα, εκεί βρισκόταν η αγαπημένη χώρα του φίλου του Πήτερ Παν, «η χώρα του Ποτέ μα Ποτέ».

Ένα πράγμα δεν μπορούσε να καταλάβει όσο και να διάβαζε το αγαπημένο του παραμύθι: τι τελικά συνέβαινε σ' αυτή τη χώρα; Τα παιδιά δε μεγάλωναν Ποτέ μα Ποτέ, δεν τα μάλωναν Ποτέ μα Ποτέ, δεν πήγαιναν σχολείο Ποτέ μα Ποτέ;

Το δάσος των παραμυθιών

Ή μήπως στη χώρα αυτή:
Δεν έτρωγαν Ποτέ μα Ποτέ γλυκά, δεν έβλεπαν Ποτέ μα Ποτέ
τηλεόραση, δε υπήρχε καλοκαίρι Ποτέ μα Ποτέ;

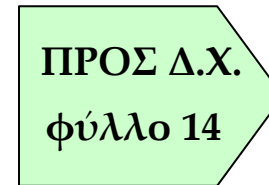
Σήμερα ήταν μια καλή ευκαιρία να βγει για να ψάξει. Οι γονείς του, ως συνήθως πολυάσχολοι, τον είχαν αφήσει μόνο του. Σήμερα όμως είχαν ξεχάσει τα κλειδιά της πίσω πόρτας πάνω στο τραπέζι της κουζίνας.

Το δάσος των παραμυθιών

Ντύθηκε λοιπόν καλά, πήρε μαζί του μια πυξίδα για να βρίσκει το δρόμο, χαρτομάντιλα γιατί έτρεχε η μύτη του, ένα ψεύτικο πιστόλι, που πετούσε πλαστικές μπαλίτσες, για καλό και για κακό, και αφού ξεκλείδωσε την πίσω πόρτα βγήκε έξω.

— Ωπ! εδώ είμαστε, φώναξε γεμάτος χαρά. Προς τα πού πάμε τώρα;
Μπροστά του είδε δύο πινακίδες:

— Τι να σημαίνουν αυτά εδώ; Μάλλον το Δ.Κ. θα σημαίνει Δάσος Κοκκινοσκουφίτσας και το Δ.Χ. Δάσος Χιονάτης. Προς τα πού να πάμε τώρα;

Το δάσος των παραμυθιών

Α! Τι έχουμε εδώ; Δε μου τα 'πατε αυτά, σκέφτηκε δυνατά ο Θωμάς. Δεν είμαστε για τέτοια τώρα.

Έψαξε τις τσέπες του. Το μόνο αμυντικό πράγμα που είχε πάνω του ήταν το πιστόλι με τις πλαστικές μπαλίτσες. Τι να σου κάνει μπροστά στους σαράντα κλέφτες...

— Άσε, είναι προτιμότερο να γυρίσω πίσω. Καλύτερα πεινασμένος και ζωντανός, παρά χορτάτος και νεκρός. Τι γίνεται όμως με το γράμμα; Πώς να γυρίσω πίσω και τι να τους πω; Καλύτερα να το πετάξω και να συνεχίσω μόνος μου. Έτσι δε θα έχω και καθυστερήσεις.

Το δάσος των παραμυθιών

Ο Θωμάς, συνεχίζοντας το δρόμο του, πέρασε όλο το δάσος και έφτασε σ' ένα ξέφωτο με δυο δρομάκια που έμπαιναν σε ένα νέο δάσος.

Πινακίδες δεν υπήρχαν πουθενά. Κάτι του έλεγε όμως ότι έπρεπε να ακολουθήσει το δεξί μονοπάτι.

ΕΙΧΕ ΔΙΚΙΟ
φύλλο 9

ΕΙΧΕ ΑΔΙΚΟ
φύλλο 14

Το δάσος των παραμυθιών

Πιο κάτω ο Θωμάς συνάντησε ένα μικροκαμωμένο παιδί, να έτσι όπως κι αυτός περίπου, που είχε τα μάτια καρφωμένα στο χώμα σαν κάτι να έψαχνε. Πάνω από το κεφάλι του πετούσαν μερικά σπουργίτια.

- Γεια σου, φίλε! Ποιος είσαι και τι ψάχνεις; το ρώτησε πλησιάζοντας κοντά του.
- Δεν μπορεί να μη με γνωρίζεις! Είμαι ο Κοντορεβιθούλης. Ψάχνω τα ψίχουλα που είχα ρίξει για να βρω το δρόμο για το σπίτι μου, αλλά βλέπεις τα παλιοσπουργίτια μου έφαγαν όλα τα ψίχουλα. Εσύ ποιος είσαι και τι γυρεύεις εδώ;
- Με λένε Θωμά και ψάχνω τη «χώρα του Ποτέ μα Ποτέ».
- Α, ναι! Ξέρω.
- Ξέρεις; Τι ξέρεις; ρώτησε γεμάτος χαρά ο φίλος μας. ⇒

Το δάσος των παραμυθιών

Μου το έλεγε ο πατέρας μου σαν παραμύθι, όταν ήμουν μικρότερος. Και μου έλεγε ότι για να την ανακαλύψω θα πρέπει να βρω ένα μαγικό μανιτάρι κάπου στο δάσος. Όταν θα το έβρισκα, θα καταλάβαινα τα υπόλοιπα. Για να μπορέσει όμως να μάθεις περισσότερα γι' αυτό που ψάχνεις, θα πρέπει να με βοηθήσεις να βρω το σπίτι μου. Ο πατέρας μου θα μπορέσει να σου πει περισσότερα.

ΘΑ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ
φύλλο 20

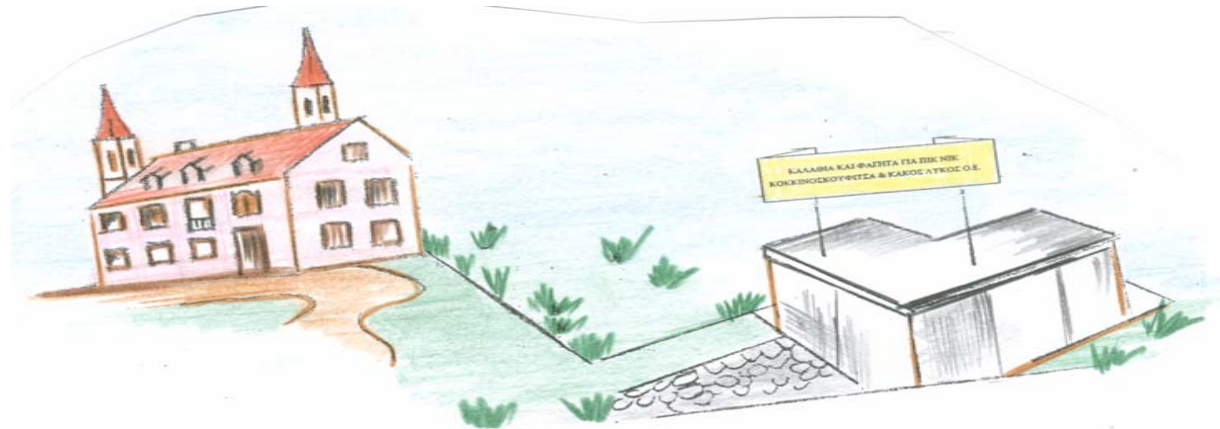
ΘΑ ΤΟΥ ΔΩΣΕΙ ΤΗΝ ΠΥΞΙΔΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ
φύλλο 23

Το δάσος των παραμυθιών

Ας πάει προς το δάσος της Κοκκινοσκουφίτσας. Φαίνεται πιο ήρεμο το δάσος προς τα εκεί. Προχωρώντας στο δρόμο συναντούσε δεξιά και αριστερά παρέες καθισμένες στο χορτάρι να απολαμβάνουν τον ήλιο. Όλοι τους είχαν φέρει μαζί τους καλάθια με φαγητά. Όλα τα καλάθια ίδια: ψάθινα, στρογγυλά και ντυμένα με ένα κόκκινο καρό πανί.

Προς το τέλος του δάσους, στα αριστερά υπήρχε ένα πολύ όμορφο ψηλό σπίτι με μινιαρέδες και στα δεξιά ένα μαγαζί που η πινακίδα του έγραφε:

**ΚΑΛΑΘΙΑ ΚΑΙ ΦΑΓΗΤΑ ΓΙΑ ΠΙΚ ΝΙΚ
ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ & ΚΑΚΟΣ ΛΥΚΟΣ Ο.Ε.**

Το δάσος των παραμυθιών

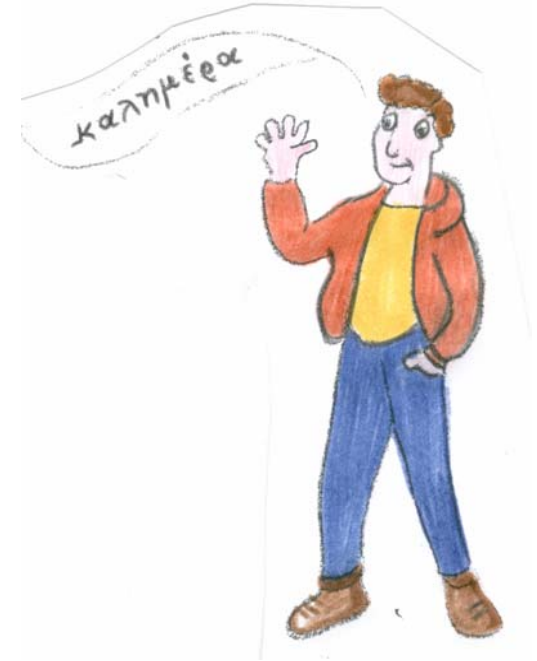
Δεν θα ήταν άσχημα να είχε λίγο φαγητό για το δρόμο. Είχε περάσει αρκετή ώρα από τότε που έφυγε από το σπίτι και άρχισε να πεινάει.

Μπήκε μέσα.

—Καλημέρα σας, είπε, χρειάζομαι ένα καλάθι με λίγα φαγητά.

—Ευχαρίστως, απάντησε μια κοπέλα με κόκκινα ρούχα και κόκκινο καπέλο. Ορίστε, μόνο 10 €.

⇒

Ξέρετε, έφυγα βιαστικά για τη «χώρα του Ποτέ μα Ποτέ» και δε σκέφτηκα να πάρω χρήματα.

— Τη «χώρα του Ποτέ μα Ποτέ»; πετάχτηκε από το πίσω δωμάτιο ο κακός λύκος. Αχ! και εγώ ήθελα να πάω, να γλιτώσω από τούτη εδώ. Πάρε το καλάθι χάρισμά σου. Αν βρεις τη χώρα που ψάχνεις, έλα πάρε με κι εμένα.

— Όχι, πετάχτηκε η Κοκκινোসκουφίτσα. Πώς θα το πάρει έτσι δωρεάν; Τουλάχιστον να μας κάνει καμιά δουλειά.

— Τι είδους δουλειά;

— Να, να πας αυτό το φάκελο απέναντι στο μεγάλο σπίτι. Έχουμε πολλή δουλειά και δεν προλαβαίνουμε ούτε ανάσα να πάρουμε. Άσε που απέναντι συμβαίνουν και περίεργα πράγματα.

— Τι περίεργα πράγματα;

— Άσε την κουβέντα, το πηγαίνεις και παίρνεις το καλάθι ή φεύγεις χωρίς φαγητό;

ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΣΠΙΤΙ;

φύλλο 27

ΦΕΥΓΕΙ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΚΑΛΑΘΙ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΙ;

φύλλο 23

Το δάσος των παραμυθιών

Ακολουθώντας αυτό το δρόμο και προχωρώντας στο δάσος ο Θωμάς έβλεπε παντού κορμούς κομμένους και φορτηγά να πηγαionoέρχονται κουβαλώντας τους.

Πήγαιναν όμως με μεγάλη ταχύτητα και δεν προλάβαινε να διαβάσει τι έγραφαν πάνω τους. Αποφάσισε να ακολουθήσει την πορεία των γεμάτων φορτηγών για να δει και πού πήγαιναν ⇒

Το δάσος των παραμυθιών

Μετά από λίγη ώρα βρέθηκε μπροστά σε ένα μεγάλο κτίριο. Αν κρίνει κανείς από τις καμινάδες έμοιαζε με εργοστάσιο.

Πλησίασε πιο πολύ για να διαβάσει την πινακίδα.

και σε μια μικρή πινακίδα πιο κάτω έγραφε:

**ΠΡΟΣΟΧΗ
ΣΚΥΛΟΣ**

Με τα σκυλιά δεν είχε ποτέ πρόβλημα, με τις κακές μητριές όμως;
Αν είχε τίποτα δηλητηριασμένο και του έδινε;

Τι να κάνει;

ΝΑ ΜΠΕΙ ΜΗΠΩΣ ΜΑΘΕΙ ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ;

φύλλο 18

**ΝΑ ΠΑΡΑΚΑΜΨΕΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΙ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΚΑΘΥΣΤΕΡΕΙ;**

φύλλο 23

Ε, τι περιμένετε να γίνει τώρα;

Γύρισε στο σπίτι του, εμείς μπορεί να ζήσαμε καλύτερα, ο Θωμάς όμως δεν έζησε και τόσο καλά. Κάπου μέσα του τον έτρωγε η περιέργεια αν η εκδοχή που έμαθε ήταν σωστή. Κάποια στιγμή έπρεπε να το ξαναψάξει το ζήτημα.

ΤΕΛΟΣ

Ο Θωμάς αποφάσισε να προχωρήσει αλλά να μην φάει και να μην πει τίποτα, όσο κι αν πεινούσε ή διψούσε.

Κοιτάζει για σκύλο δεξιά, κοιτάζει αριστερά, τίποτα!

— Μάλλον για πλάκα έχουν την πινακίδα, σκέφτηκε, όπως κι ο πατέρας μου στο σπίτι. Καλύτερα να' χουμε το νου μας για καμιά μάγισσα.

Μπήκε στο κεντρικό κτίριο.

Μια όμορφη κοπέλα με ξανθό μαλλί και άσπρα δερμάτινα ρούχα, καθόταν σε μια πολυθρόνα με τα πόδια πάνω στο γραφείο, λιμάροντας τα νύχια της.

— Καλημέρα, είπε δειλά.

— Καλημέρα. Για παραγγελίες, στο δίπλα γραφείο - εγώ είμαι το αφεντικό, απάντησε η κοπέλα.

— Άρα, είσαι η Χιονάτη, δε θέλω να παραγγείλω τίποτα.

— Ποιος είσαι λοιπόν και τι θέλεις;

— Με λένε Θωμά και ψάχνω τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ.

— Τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ; Κάτι μου φαίνεται έλεγαν προχτές οι νάνοι. Μάγισσαααα!

Αμέσως εμφανίστηκε τρέχοντας μια κακοντυμένη γυναίκα, με ξέπλεκα άσπρα μαλλιά και μακριά μύτη, που κρατούσε μια σκούπα στο χέρι. ⇒

Τι έλεγαν προχτές οι νάνοι για τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ; Εκεί που θα ανοίξουμε το παράρτημα του εργοστασίου, ξέρεις...

— Είναι μια χώρα, είπε η μάγισσα, που τα παιδιά δεν τρώνε Ποτέ μα Ποτέ σοκολάτες, δε βλέπουν ποτέ μα Ποτέ τηλεόραση, δε έχουν Ποτέ μα Ποτέ διακοπές και τα ξύλα δεν τελειώνουν Ποτέ μα Ποτέ. Αλλά δεν ξέρουν που είναι. Μόνο ένα μαγικό μανιτάρι στην καρδιά του δάσους θα τους δείξει το δρόμο. Είναι όμως επικίνδυνο να πάνε εκεί.

— Άντε τώρα τράβα στο καλό, είπε η Χιονάτη, έχουμε και δουλειές και συνέχιζε να λιμάρει τα νύχια της.

**Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ ΠΕΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΧΗ ΑΥΤΗ
ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΕΙ ΠΙΣΩ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ**

φύλλο 17

**ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ ΝΑ ΒΡΕΙ ΤΟ ΜΑΝΙΤΑΡΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΕΙ ΑΝ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ**

φύλλο 8

Το δάσος των παραμυθιών

— Και το ρωτάς; λέει ο Θωμάς. Φυσικά και θα σε βοηθήσω, απάντησε χωρίς δισταγμό ο φίλος μας. Το θέμα όμως είναι πώς θα βρούμε το σπίτι σου; Εγώ δεν το ξέρω καθόλου.

— Εγώ μωρέ το ξέρω, αλλά δεν ξέρω προς τα πού είναι.

— Για να βάλουμε τα πράγματα σε μια σειρά. Να δούμε τι έχουμε και τι μπορούμε να κάνουμε. Για άδειασε τις τσέπες σου.

Άδειασαν και οι δύο τις τσέπες τους και να τι είχαν:

✓ Ένα πιστόλι που πέταγε πλαστικές μπίλιες.

✓ Χαρτομάντιλα

✓ Ψίχουλα

✓ Χαρτιά από τσίχλες

✓ Βόλους

✓ Μια πυξίδα

— Τι είναι αυτό; Ρώτησε ο Κοντορεβιθούλης, βλέποντας την πυξίδα.

— Α, μπράβο, αυτό θα μας βοηθήσει. Είναι πυξίδα, μας δείχνει πού είναι ο βορριάς, η ανατολή...

— Θυμάμαι ότι πίσω από το βουνό πάνω στο οποίο είναι χτισμένο το σπίτι μου, έβγαινε ο ήλιος, είπε ο Κοντορεβιθούλης.

— Άρα πρέπει να βαδίσουμε ανατολικά, είπαν κι οι δύο με μια φωνή. ⇒

— Έβαλαν, λοιπόν, κάτω την πυξίδα, βρήκαν την ανατολή και σε πολύ λίγο χρόνο έφτασαν στο σπίτι του Κοντορεβιθούλη.

Οι γονείς του τον περίμεναν ήδη στην είσοδο. Έπεσαν στην αγκαλιά του και δεν χόρταιναν να τον γεμίζουν φιλία.

Ετοίμασαν ένα τραπέζι με όλα τα καλά του Θεού. Τα δυο παιδιά έπεσαν με τα μούτρα στο φαΐ.

Ο φίλος μας ο Θωμάς, αφού χόρτασε, άρχισε πάλι να σκέφτεται το πρόβλημά του. Ρώτησε, λοιπόν, τον πατέρα του Κοντορεβιθούλη.

— Μου είπε ο γιος σας ότι ξέρετε για τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ. Είναι αλήθεια;

— Φυσικά και ξέρω, είπε ο πατέρας χαμογελώντας.

— Τι γίνεται εκεί; Τι συμβαίνει με τα παιδιά; Δεν πάνε σχολείο, δε μεγαλώνουν, δεν τα μαλώνουν; ρωτούσε γεμάτος αγωνία ο Θωμάς.

— Δε μου λες, του απάντησε ο πατέρας, θα ήθελες να έχεις μόνο όλα αυτά; Δε θα ήθελες να μεγαλώνεις, δεν θα ήθελες να ξέρεις να διαβάζεις; Κι όλα αυτά τα παραμύθια που ξέρεις πώς θα τα διάβαζες;

— Ναι, αλλά; Το μανιτάρι, τι είναι αυτό το μαγικό μανιτάρι;

— Υπάρχουν δύο μαγικά μανιτάρια. Κοντορεβιθούλη, φέρε μου ένα κομμάτι χαρτί και ένα μολύβι.

⇒

Ο Κοντορεβιθούλης έφερε χαρτί και μολύβι και ο πατέρας έγραψε:

ΠΟΛΕΜΟΣ
ΑΠΑΤΗ
ΑΝΥΠΑΚΟΗ
ΚΑΚΙΑ
ΤΣΑΚΩΜΟΙ
ΖΑΒΟΛΙΑ
ΕΧΘΡΕΣ
ΑΤΑΞΙΕΣ

ΜΠΑΛΑ
ΑΓΑΠΗ
ΕΙΡΗΝΗ
ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΥΠΑΚΟΗ
ΧΑΡΑ
ΦΙΛΟΙ

— Έλα, λοιπόν, αγαπητέ μου Θωμά, διάλεξε όποιο μαγικό μανιτάρι εσύ θέλεις και έλα να σε πάω στο σπίτι σου γιατί θα ανησυχούν οι δικοί σου.

ΤΕΛΟΣ

Η περιέργεια του Θωμά για τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ δε τον άφηνε να σταματήσει πουθενά. Προχωρώντας στο δάσος, πείναγε όλο και πιο πολύ. Δεν είχε εξάλλου τίποτα να φάει. Και συν τοις άλλοις, άρχιζε και να νυχτώνει.

Προχωρούσε, προχωρούσε ... χωρίς αποτέλεσμα.

— Ρε, να πάρει η ευχή, μου φαίνεται ότι την πάτησα, μονολογούσε. Τι να κάνω, να γυρίζω πίσω να βρω κάτι να φάω ή να συνεχίσω;

Μακριά στο δάσος νόμισε ότι διέκρινε ένα φως. Έβιασε το βήμα του για να πλησιάσει περισσότερο.

Ξαφνικά βρέθηκε στο πίσω μέρος του σπιτιού του. Εκεί ακριβώς απ' όπου ξεκίνησε.

— Μα καλά πώς βρέθηκα εδώ; Τι, στην ευχή! Πού γύρινα τόσες ώρες; Ωχ, βρε αδερφέ, δε βαριέσαι! Καλύτερα έτσι. Ας πάω να φάω κάτι τώρα και ψάχνω μιαν άλλη φορά για τη χώρα του Ποτέ μα Ποτέ.

ΤΕΛΟΣ

Δείχνοντας περισσότερο θάρρος από την ηλικία του - θα πρέπει να το ομολογήσουμε αυτό - ο Θωμάς προχώρησε προς το σημείο που ακουγόταν η φωνή. Έβγαλε, φυσικά και το πιστόλι του, για καλό και για κακό.

Φτάνοντας κοντά, τι να δει;

Μια πανέμορφη κοπέλα κλεισμένη σε ένα δωμάτιο. Κρατούσε με τα χέρια της την καγκελόπορτα και καλούσε σε βοήθεια.

Όταν είδε το μικρό μας φίλο, το πρόσωπό της έλαμψε.

— Έλα, προσπάθησε να με βγάλεις έξω.

— Ποια είσαι εσύ και τι κάνεις εκεί μέσα;

— Είμαι η Ζοράιντα, η γυναίκα του Αλή Μπαμπά. Εδώ μέσα είναι το θησαυροφυλάκιό μας.

Μπήκα να πάρω λίγα χρήματα να πάω για ψώνια κι έκλεισε η πόρτα πίσω μου.

— Καλά και δεν έχεις κλειδί για να βγεις έξω;

— Ξέρεις, δεν υπάρχει κλειδί. Λέμε κάποια μαγικά λόγια για ν' ανοίξει, αλλά μέσα στον πανικό μου τα έχω ξεχάσει. Είναι και η ηλικία, βλέπεις.

— Δε νομίζω να εννοείς το «ΑΝΟΙΞΕ ΣΟΥΣΑΜΙ»;

— Α, ναι, μπράβο! Εσύ όμως πού το ξέρεις; Μήπως είσαι κατάσκοπος; Ποιος είσαι; ⇒

— Όχι, όχι, δεν είμαι κατάσκοπος! Θωμά με λένε.

Το δάσος των παραμυθιών

— Και τι ζητάς εδώ;

— Δε βγαίνεις έξω να τα πούμε καλύτερα;

Η πόρτα είχε ανοίξει ήδη με τα λόγια που είπε ο Θωμάς.

Η Ζοράιντα βγήκε και... πέρασαν στο μεγάλο σαλόνι του σπιτιού.

— Για το καλό που μου έκανες μπορείς να μου ζητήσεις ότι θες, είπε η Ζοράιντα. Θες χρήματα; Θες να μάθεις κάτι; Τι είναι αυτό που σε έφερε εδώ;

— Αυτό που θέλω να βρω είναι η «χώρα του Ποτέ μα Ποτέ». Έχεις ακούσει τίποτε γι' αυτή;

— Φυσικά και ξέρω. Είναι μια χώρα που τα παιδιά δε μεγαλώνουν Ποτέ μα Ποτέ, οι γονείς δε τα μαλώνουν Ποτέ μα Ποτέ, δεν πηγαίνουν σχολείο Ποτέ μα Ποτέ, και δεν υπάρχει χειμώνας Ποτέ μα Ποτέ. Αυτά ξέρω. Για να βρεις όμως πού είναι αυτή η χώρα και να μπορέσεις να πας εκεί, θα πρέπει να βρεις ένα μαγικό μανιτάρι που βρίσκεται κάπου βαθιά στο δάσος. Αυτό θα σου δείξει το δρόμο. Πρόσεξε όμως: είναι πολύ επικίνδυνα εκεί που βρίσκεται το μανιτάρι.

⇒

- Σε ευχαριστώ πολύ. Πρέπει να φύγω τώρα.
- Να, πάρε για το δρόμο σου κι ένα καλάθι με τρόφιμα. Στο καλό!

**Ο ΘΩΜΑΣ ΠΕΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΖΟΡΑΪΝΤΑ
ΚΑΙ ΠΑΙΡΝΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ**
φύλλο 17

**Ο ΘΩΜΑΣ ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ, ΕΧΟΝΤΑΣ ΠΙΑ ΚΑΙ ΤΡΟΦΙΜΑ,
ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΤΟ ΨΑΞΙΜΟ**
φύλλο 8

Του Θωμά του αρέσουν οι περιπέτειες. Τι μυστήρια πράγματα και πράσινα άλογα!

Πήρε το γράμμα και πέρασε απέναντι το δρόμο.

Στάθηκε έξω από τη βίλα και προσπάθησε να δει μέσα από τα κάγκελα της πόρτας.

Το σπίτι ήταν τεράστιο. Ψηλοί ροζ πύργοι με χρυσούς μιναρέδες υψώνονταν γύρω του και ένας μεγάλος κήπος γεμάτος διαφόρων ειδών δέντρα το περιτριγύριζε.

Στο κουδούνι της επιβλητικής σιδερένιας πόρτας έγραφε:

**ΑΛΗ ΜΠΙΑΜΠΙΑ
ΖΟΡΑΪΝΤΑ**

Έσπρωξε με όλη του τη δύναμη τη μεγάλη πόρτα. Ήταν ξεκλείδωτη. Μπήκε μέσα και προχώρησε στο μακρύ διάδρομο του κήπου.

Ξαφνικά άκουσε μια γυναικεία φωνή να φωνάζει βοήθεια. Όσο πλησίαζε, η φωνή γινόταν πιο δυνατή.

Σταμάτησε φοβισμένος. Πολλά πέρασαν από το μυαλό του.

Τι να κάνει τώρα;

**ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ;
φύλλο 24**

**ΓΥΡΙΖΕΙ ΠΙΣΩ;
φύλλο 7**